

παρά τὴν Δημητριάδα μέγας δούξ ἀνεδέδεικτο (1). Καὶ τῆς βασιλίδος δὲ τῶν πόλεων ἔπαρχος ἀναγράφεται ἐν στίχ. 21-22. Φαίνεται δέ, ὡς ἐκ τῶν πρώτων στίχων ἑκατέρου τῶν ἐπιγραμμάτων συνάγεται, ὅτι καὶ αἱ εἰκόνες τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ τῆς τοῦ Ἰσαακίου ἐγγόνης ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῶν τάφων ἀνακείμεναι. Ἡ δὲ τοῦ Φιλανθρώπου [Χριστοῦ] μονή, ἔνθα ὁ Ἰσαάκιος ἐτάφη, ἦν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ κτίσμα, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς οὕτως ἐτάφη (2). Ἀγνοούμενον δ' ἐστὶ τοῦ τῆς πόλεως ἔκειτο.

Λέπεται μοι δὲ διαλαβεῖν ἤδη καὶ περὶ τοῦ τίς ποτε ἦν ὁ ἄμφω ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα στιχουργήσας. Καὶ λοιπὸν ἐχέτω ὁ λόγος ὧδε. Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 192 χειρογράφῳ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης μονῆς τῆς Κοσινίτισης, ὡς ὁ αὐτὸς Παπαδόπουλος ἀναφέρει (3), ἀναγράφονται ταῦτα μετὰ καὶ τινῶν ἄλλων εἰς Μάρκον ἐκείνον τὸν Ἐφέσου μητροπολίτην καὶ τῶν πατρῶν δογμάτων τῆς πίστεως ἀκαταγώνιστον πρόμαχον. Ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς Ἰωάννης, ὁ καὶ νομοφύλαξ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας χρηματίσας, καὶ ἐν τῇ διαβεβοημένῃ δὲ Φλωρεντινῇ συνόδῳ (τῷ 1439) παραστάς, ἐστιχουργήσας καὶ αὐτὸς ἕτερον ἐπιτύμβιον ἐκ στίχων 96 συγκείμενον οὕτω δὲ ἐπιγεγραμμένον: *Τοῦ Νομοφύλακος Ἰωάννου τοῦ Εὐγενικοῦ Ἐπιτάφιον τῷ αὐθεντοπούλῳ, ἔπερ ἐκδέδοται ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἑλλάδος* (4) ὑπὸ τοῦ σοφοῦ φιλέλληνος

Αἰμιλίου Legrand, καθηγητοῦ τῆς ἐν Παρίσιος σχολῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 475 χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων μεταληφθέν. Ἐν τούτῳ ἕμως ἀπαντῶσιν ἐγκατεσπαρμένοι εἴκοσι καὶ τρεῖς ὄλοι στίχοι ἀπαρallάκτως ἔχοντες καὶ ἐν τοῖς νῦν ἐκδιδομένοις δυσὶν ἐπιτυμβίοις, πλην ἐλαχίστων τινῶν περὶ τὴν λέξιν μεταβολῶν. Οὕτως ἐν παραδείγματι, ἐν μὲν τῷ εἰς τὸν Λεοντάρην ἐπιγράμματι οἱ στίχοι 4-8 φέρονται αὐτοεξῆς καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου στίχους 25 καὶ 27-30, πλην μιᾶς παραλλαγῆς τοῦ 4^{ου} στίχου οὕτως ἔχοντος ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 25):

τὸν ἀκράδαντον τῆς Χαζαρίας σῦλον,

καὶ ἐτέρας ἐν τῷ στίχῳ 8^ῳ οὕτως ἔχοντι ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 30):

πᾶσαν καταυγάζοντα τὴν γῆν Γοθίας:

ἐν δὲ τῷ εἰς τὸν Ἀσάνην, οἱ στίχοι 2-6, 8-12, 15, 17-20 καὶ 37-39 εὕρηνται ἀπαρallάκτως καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου 10-19, 34, 36, 38, 40, 82, 84 καὶ 86, πλην τινῶν ἐλαχίστων διαφορῶν. Ἐντεῦθεν ἄρα κατάδηλον, ὅτι στιχουργικὴν παθῶν ὁ ἀνὴρ στείρωσιν ἀντέγραψεν ἐν μέρει τοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀποδοὺς οὕτως εἰς ἕτερον πρόςωπον τὰς προσούσας τοῖς ἄλλοις ἀρετάς.

Ἀθήνησιν 2 Ὀκτωβρίου 1886.

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ

ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

(Πίν. 11, 12 καὶ 13)

Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διενεργούμεναι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἀνασκαφαὶ εἰς φῶς ἤγαγον καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦ τετελευτηλήτος

(1) Ἰδὲ Ἀκροπολ. σελ. 126. Paris.— Παχυμ. εἰς Μιχ. Β', σελ. 109. Γ', σελ. 209. Δ', σελ. 333 κ. 337.— Γρηγορ. Δ', σελ. 118. Γ', σελ. 195. Η', σελ. 361. ΙΑ', σελ. 534.

(2) Χωνιάτ. σελ. 12. Paris.

(3) Παράρτ. Ἀρχαιολογ. κτλ. σελ. 48.

(4) Ἰδὲ τόμ. Α', σελ. 455 καὶ τὴν αὐτῆς σημείωσιν τοῦ πολυῖστορος Ν. Γ. Πολίτου.

ἐνιαυτοῦ ἀρχαιότητος πολλαχῶς ἐνδιαφερούσας. Ἀνασκαφέντος τοῦ γῶρου ἀρχτικῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ὅπισθεν ἀμέσως τῆς διπλῆς καλουμένης Στοᾶς (ιδ. σχεδ. Πρακτ. ἀρχ. Ἑταιρ. 1885) ἀπεκαλύφθη οἰκοδόμημα Ρωμαϊκὸν (μήκους 50 περίπου μέτρων καὶ πλάτους 30) ἔπερ πιθανώτατα τὸ «λουτρὸν» εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου οἰκοδομηθὲν (πρόβλ. Πaus. II, XXVII, 6). Ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ἱκανῶς σωζομένου κτιρίου τούτου καὶ εἰς βάθος